

Naše Pavle cvetični vrt.

Spisal *Andrej Rapè.*

Svoj čas je slišala naša Pavla na ime Pavlinka, Pavelca, tudi Pavelček ji je dobro delo. Odkar pa so ji mama dovolili nositi malo daljše krilo, odkar že zna brati, računati, plesti in še več drugih reči, od takrat pa neče biti ni Pavlinka ni Pavelca in ne Pavelček, ampak le velika, odrasla Pavla. Zato pa jo hočem, da ji ustrežem — saj brala bo to-le tako kot tako — tudi jaz klicati za Pavlo, zakaj naša Pavla je — škrateljček, kakor so ji mama že večkrat rekli.

Povsod je je polno. Po vrtu, drevoredu, sadovnjaku, v hlevu, na dvorišču, po vsi vasi, kjer le hočete. Svoj prihod naznanja z zvonkim smehom. Koder gre, je življenje, in kar nas je odraslih znancev, ki pridemo v njeno družbo, moramo večkrat tiščati ušesa, zakaj Pavla zacvili tako, kot ne zacvili nobena piščal, in to udari v uho tako, kot bi ustrelil vanje. Pa se je tudi malo bojimo, zakaj nagajati zna, da le kaj, seveda — Bog varuj! — ne iz hudobije. Če se ji malce zameriš, pa ti pride od zadaj, ko še mislil ne boš, zacvili poleg tebe, da se zganeš, kot bi te kdo vbodel s šivanko. Seveda bi naša Pavla časih celo v uho rada zacvilila, pa to že ve, da ni dobro in pa malo premajhna je tudi še za nas odrasle ljudi. Svoj čas pa jo je naš Joško — saj ga gotovo še poznate po njegovem vivčku, ki sem ga vam opisal v lanskem letniku „Zvončka“ — pošteno prav v uho izkupil. Ta pa njegov vivček bi vam že bolj natanko povedala, kako je takrat bilo, ko bi ga obiskali. Skratka: naša Pavla je živahno, veselo dekletce, ki ni nič pri miru; zato je pa tudi tako zdrava kot ribica v vodi, saj je vedno vesela, in vsi imamo veselje z njo. Toda dovolj sem vam jo popisal, in lahko jo sedaj poznate. Sedaj pa o njenem cvetičnem vrtu!

Nekega dne privriska vsa iznenadena iz drevoreda domov pa pripoveduje:

„Ondi na koncu lip sem našla vrt. In kje sem ga našla, kaj pravite?“

„Ino, na koncu lip, saj sama poveš! To vendar vsak že ve!“ ji odgovorimo.

„Ne boš! Nisem ga našla na koncu lip! Prav na lipi sem ga našla.“

„Na lipi — vrt?“

„Da, da, pa še prav res! Hihhi! Na lipi sem našla vrt. Pa pojdimo pogledat!“

„Pojdimo pogledat! Toda Pavlinka, če nas vlečeš za nos, ti tvoj nasek izrujemo!“

„Hihihi! Pavli“ — poudarila je svoje ime — „ne bo treba nosu izruvati. Vrt sem našla.“

In šla nas je cela vrsta v drevored. Pred nami je korakala Pavla kot vojskovodja, zmagonosno se smehljaje, pa je stopicala semintja kot vrtalka.

In privedla nas je do lipe.

„Kje imaš vrt?“

„Iščite ga!“

Ogledujemo, ogledujemo, pa zagledamo lep šop vijolic, rastočih na lipinem deblu ob vejah ondi, kjer se začenja drevesna krona.

Pa je bil res to majhen vrtec na drevesu.

„Po lestvo, po lestvo!“ smo kričali semintja, pa smo slednjič pohiteli vsi po lestvo, da si od blizu ogledamo ta vrtec.

„Jaz grem prvi, jaz, jaz, jaz“, smo kričali; pa Pavla nam je kratko razsodila prepir, češ, vrtec je moj, in jaz si ga prva ogledam.

In šinila je po lestvici navzgor kot veverica.

„Oj, oj! To diši!“

„Kako pa je?“ smo povpraševali.

„Kot na vrtu. Zemlja je tu na deblu, in vijolice rastejo v nji!“ In vonjala jih je Pavla dolgo, in vonjali smo jih posamezni, vspenši se po lestvi do njih. To je bilo veselja in vriskanja!

Pavla pa je še tisti dan pričela obdelovati svoj vrtec in ga obdeluje še danes. Dan na dan je na lestvi in ga gleda. Prilivati dosti ni treba, ker za dež letos nebo dobro skrbi; z grabljami in drugim vrtnim orodjem pa tudi ni na takem vrličku dosti opravka.

Pa Pavla ga že najde. Tu prerahlja prst, tam presadi kako vijolico, tu zopet vsadi kako novo ljubljenko tako, da je danes Pavlin cvetični vrt na lipi kaj mičen, mičen še posebno zato, ker ga oživlja Pavla, ker se nahaja na lipi in ker nas spominja na viseče vrtove v zgodovini. Pridite ga pogledat!

Romanca o sv. Ambrožu.

*Svetnik si velik, o, Ambrož,
uslišal ljudstvo vbogo boš.*

*Procesija tja k cerkvi gre,
napolnjena je cerkev že.*

*In za vodnikom naša vas
prosila v cerkvi je na glas:*

*„Suši se žito nam, suši,
ker že več tednov dežja ni.*

*Za dež si velik priprošnik,
usliši nas, Ambrož, svetnik!“*

*Uslišal prošnjo jim je brž,
poslal jim dežja je na rž.*

*Veseli so domov prišli,
do kože vsi premočeni.*

Samko Cvetkov.

